

Hồi 108

Tìm Phương Thoát Nạn

Tuổi cùng, Tiểu Linh Ngư cũng tìm được nơi Ngụy Vô Nha tàng trữ vật thực.

Nơi đó, ngoài mấy vò rượu, chỉ có một lồng chuột, chuột sống !

Nhìn qua chuột, Yêu Nguyệt Cung Chủ nghe lợm giọng rồi, nói chi đến việc ăn chuột !

Bây giờ thì bà phải nhận là kế hoạch của Ngụy Vô Nha quả thật chu đáo, cẩn mật, quả thật không có một sơ hở nhỏ nào. Chỗ tuyệt diệu của kế hoạch, là lão có cửa lối thoát, song chỉ có mỗi một mình lão chui lọt mà thôi, lão có tàng trữ thức ăn, song chỉ có mỗi một mình lão ăn được mà thôi.

Yêu Nguyệt ngồi xuống, mở nắp vò rượu, uống từng ngụm, từng ngụm.

Tiểu Linh Ngư cũng bợ một vò, kéo Tô Anh bước ra, tuy trong lúc cùng bi cực phần, niềm tuyệt vọng tràn lòng, nàng vẫn tỏ ra nhu thuận.

Theo Tiểu Linh Ngư bước đi, nàng rí bên tai chàng:

- Người quên những gì Ngụy Vô Nha đã nói chẳng ?

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Lão đã nói gì ?

Tô Anh đỏ mặt, ấp úng:

- Lão nói... nói... rượu hợp cần của chúng ta !

Tiểu Linh Ngư nhìn sững nàng, một lúc lâu, chàng ôm nàng vào lòng, cười hỏi:

- Tân nương ! Tân nương ! Nàng muốn...

Tô Anh cắn môi, cúi đầu, cười e ấp.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Rất tiếc, động phòng của chúng ta lại ở ngay trong hang chuột, thành ra mất cái vẻ nên thơ ! Và điều đó thật làm tổn thương đến giá trị của người !

Tô Anh dụi giọng:

- Chỉ cần người... người đối tốt với ta, dù ở trong hang chuột ta cũng mãn nguyện !

Tiểu Linh Ngư bế nàng lên, Tô Anh như phiêu phưởng trong mộng đẹp !

Ngờ đâu, đi được vài bước, Tiểu Linh Ngư chợt kêu lên:

- Hông ! Hông !

Tô Anh kinh ngạc, hỏi:

- Cái gì thế ?

Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Phòng hoa chúc của chúng ta, chỉ sợ có ác nhân đến đó !

Tô Anh cau mày:

- Người muốn nói Yêu Nguyệt Cung Chủ ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Trừ bà ta ra, còn ai nữa ?

Tô Anh lắc đầu:

- Không có đâu ! Ta nhận thấy hiện tại bà ấy biến đổi nhiều. Bà bắt đầu cảm thông nhân tình, thậm chí ta dám nói là bà biết nghe lời người đó. Như vậy, khi nào bà đeo đuổi gây phiền phức cho chúng ta ?

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Mới rồi, chúng ta còn hy vọng tất cả mọi người cùng một lòng một dạ với nhau, là vì ai ai cũng mong trốn thoát nạn cả. Cũng như người đi chung thuyền gặp cơn sóng to, ai ai cũng đồng tâm hiệp lực, quên hiềm khích. Bây giờ thì hy vọng đó tan biến rồi, bà ta không còn thấy cần nhau nữa, thì bà sẽ không buông tha ta !

Tô Anh rung giọng:

- Nhưng... nhưng cái chết sắp đến với chúng ta, không chừa một người nào cả, thì tại sao bà ấy làm thế ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Chỉ vì bà ấy không muốn chết trước mắt ta, bà ấy không muốn cho ta chết về tay kẻ khác. Hiện tại, bà không còn hy vọng Hoa Vô Khuyết vào kịp trong này mà giết ta, cho nên bà phải tự ra tay !

Một bóng người chớp trước mặt chàng, Yêu Nguyệt xuất hiện bên cạnh.

Tiểu Linh Ngư cười khổ, nhìn Tô Anh, lẩm nhẩm:

- Ta nói không sai mà ! Có lúc, ta hy vọng mình đoán sai, càng đoán sai càng có lợi cho ta !

Yêu Nguyệt lạnh lùng:

- Các người đã nói hết chuyện chưa ?

Tô Anh chớp mắt, mỉm cười:

- Chuyện dài mà bà ! Chưa dứt đâu !

Yêu Nguyệt Cung Chủ tiếp:

- Được ! Ta cho các người một khắc nữa ! Hãy nói gấp với nhau đi !

Tô Anh thăm dò:

- Dù sao thì bọn tôi cũng sống không hơn mấy hôm nữa, bà vội chi thế ?

Yêu Nguyệt đáp:

- Dù cho là một ngày, cũng không được, nói gì mấy hôm ! Các người chết ngay bây giờ là vừa !

Tô Anh lại hỏi:

- Tại sao phải chết ngay ?

Yêu Nguyệt buông gọn:

- Tại ta muốn giết các người, chứ còn tại sao nữa ? Các người phải chết trước ta, các người phải chết vì tay ta !

Tô Anh liếc mắt sang Tiểu Linh Ngư, cười thảm, thốt:

- Tốt ! Sớm muộn gì, chúng tôi cũng không khỏi chết, bà đã hứa cho chúng tôi tiếp tục nói chuyện với nhau thêm mấy câu nữa, thì bà cũng đừng học theo sách của Ngụy Vô Nha ở một bên, nghe trộm !

Tiểu Linh Ngư đưa Tô Anh đi đến một góc xa xa, thì thầm với nhau, chàng rù rì nói, nằng gật gật đầu.

Cuối cùng, Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Người hiểu rồi chứ ?

Tô Anh buồn thảm:

- Hiếu. Còn người... phải cẩn thận cho lắm nhé !

Yêu Nguyệt Cung Chủ cười lạnh:

- Dù có cẩn thận bao nhiêu cũng vô ích. Bước lại đây !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Muốn giết ta, cứ lại đây mà giết, sao người không lại ?

Yêu Nguyệt tức uất đến biến sắc mặt.

Lập tức, chàng tung mình lên, đánh ra ba chưởng.

Chưởng rất nhanh, rất mạnh, rất độc, có cái tên là Sát Thủ Tam Chiêu, trên giang hồ không mấy ai tránh khỏi.

Nhưng, đối với Yêu Nguyệt Cung Chủ, sự tấn công của Tiểu Linh Ngư chẳng khác nào một trò trẻ. Bà không hề nhúc nhích, thế mà ba chưởng của chàng tợ hồ không chạm đến chéo áo của bà.

Tô Anh biết ngay, Tiểu Linh Ngư còn lâu lắm mới là đối thủ của Yêu Nguyệt.

Nàng không muốn nhìn nữa, cúi đầu lầm lũi bước đi.

Tiểu Linh Ngư bật cười lớn:

- Người thấy chưa, công phu đó, người truyền cho ta, bây giờ ta đem ra đối phó với người.

Yêu Nguyệt Cung Chủ cười lạnh:

- Đem công phu do chính ta truyền, đối phó với ta, rõ thật người nuôi mộng !

Tiểu Linh Ngư vẫn cười:

- Người tưởng rằng ta đánh không thắng người ? Hắc hắc ! Chỉ sợ vị tất !

Chàng cứ đánh, càng đánh càng nhanh, càng mạnh, càng độc. Chàng không hề có vẻ khiếm hãi. Tay đánh ra, rít gió vù vù. Chàng đã dùng đủ mười thành công lực.

Song vô luận chàng đánh như thế nào, Di Hoa Cung Chủ chỉ phất tay lên, là chiêu thức của chàng hóa giải, vô ảnh, vô tung.

Bà bây giờ mới chịu nhích động thân hình như mây trôi, nước chảy, tay vung như thiếu nữ rải hoa, chiêu thức cực kỳ đẹp.

Trước sau, bà không hề sử dụng tuyệt kỹ Di Hoa Tiếp Ngọc. Mà bà cũng không sử dụng những chiêu sát thủ.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt bật cười vang:

- Thực sự người có muốn giết ta không ? Hay là người định đùa cợt với ta ?

Yêu Nguyệt lạnh lùng:

- Cá đã vào lưới rồi, ta còn gấp làm gì ?

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Đau lâu không bằng khổ ngắn, người không gấp, bọn ta lại gấp.

Yêu Nguyệt đáp:

- Ta muốn người chết giờ nào, thì đến giờ đó người mới được chết. Người muốn chết sớm cũng không được mà muộn cũng không luôn.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Thế người muốn cho ta chết lúc nào ?

Không đợi Yêu Nguyệt đáp, chàng cười, tiếp luôn:

- Có lẽ người chờ ta thi triển hết sở học, rồi mới ra tay ?

Yêu Nguyệt hừ một tiếng:

- Tại sao ta phải làm thế ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Người cần phải hiểu cái phương pháp dụng lực của ta như thế nào, mới thi triển công phu Di Hoa Tiếp Ngọc được, phải vậy không ?

Miệng không ngừng thốt, tay không ngừng vung, chân không ngừng nhảy, luôn luôn nhìn Yêu Nguyệt, theo dõi từng cử động của bà.

Thần sắc của Yêu Nguyệt biến đổi liên, chừng như Tiểu Linh Ngư nói trúng tâm ý của bà.

Bà lạnh lùng thốt:

- Ta muốn sử dụng môn Di Hoa Tiếp Ngọc lúc nào là sử dụng, người khỏi phải nóng nảy !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Còn người, người khỏi cần phải lừa ta. Ta đã khám phá bí mật trong công phu Di Hoa Tiếp Ngọc của người rồi, người có muốn cho ta nói ra không ?

Yêu Nguyệt cười lạnh:

- Người chưa xứng đáng đề cập đến mấy tiếng Di Hoa Tiếp Ngọc đâu ! Đừng tưởng là thông minh mà lắm !

Tiểu Linh Ngư bủ môi:

- Tại sao ta không xứng đáng ? Di Hoa Tiếp Ngọc của người có đáng kể gì đó mà người cao mặt ? Bất quá, là một công phu chuyên mượn công lực của đối phương mà dùng để quật lại đối phương, có khác gì Tứ Lượng Bát Thiên Cân của phát Vũ Đương, hay Thiên Y Thập Bát Trận của Thiếu Lâm đâu ? Chỉ vì người xuất thủ cực nhanh, khi đối phương chưa phát xuất trọn vẹn công lực thì người đoạt lấy tiên cơ rồi chuyển hướng công lực của đối phương trở lại, người ta không thấy kịp, nên cho là thần diệu. Thêm vào đó, người lại vẽ vờ để tăng phần kỳ bí, biến giản đơn thành phức tạp, có thể thôi.

Chàng dừng lại ở chỗ đó.

Yêu Nguyệt lộ vẻ kinh ngạc.

Bà cao giọng hỏi:

- Người còn biết gì nữa ?

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Trên thế gian, có biết bao nhiêu việc, mới xem thì tuyệt diệu phi thường, song xét kỹ lại thì không đáng giá một đồng tiền.

Chàng dừng một chút, lại tiếp:

- Giả như, nếu người biết được một người nào đó, công kích người, lực lượng của y phát xuất từ hai nơi Phù Xa và Xung Điền tại Đan Điền, rồi đi qua các huyện Phúc Kiết, Đại Hoàng, Thiên Khê, rồi vào huyện Châu Vinh, sang qua huyện Dũng Truyền thuộc bộ Thiếu Âm Kinh....

Chàng lại dừng, rồi tiếp:

- Lực đạo đó, từ Thái Âm Kinh chuyển sang, Thiếu Âm Kinh, nhất định là có đi qua các huyện Thiếu Phủ, Thiếu Xung mà phát xuất ra ngoài, lực đạo đó đương nhiên tập trung lại xống tay. Phải vậy không ?

Yêu Nguyệt nghe đến xuất thần, thân pháp dần dần chậm lại, bà từ từ gật đầu:

- Phải !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Cho nên, người không đợi lực đạo đó vào đến hai huyệt Thiếu Phủ và Thiếu Xung, khi nó đến đoạn giữa hai huyệt Thanh Linh và Thiếu Hải, người xuất thủ đẩy nó trở lại liền.

Yêu Nguyệt không dần lòng được, buột miệng kêu lên:

- Đúng vậy !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Lực đạo đó, ở khoảng giữa hai huyệt Thanh Linh và Thiếu Hải, bị đẩy trở lại, chân khí phản nghịch tự nhiên gân thịt bị co giật theo, rồi lực đạo đó trở về đến hai huyệt Thiếu Phủ và Thiếu Xung, thì cánh tay của đối phương quật ngược hoàn toàn, đập vào chính thân thể của người công kích.

Yêu Nguyệt trâm gương mặt:

- Lực đạo đó bị chuyển hồi, làm sao đi qua Thiếu Xung được ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Thì phải là do người dung hợp lực đạo của đối phương và lực đạo của chính người, đúng lúc, đúng chỗ, nên điều khiển lực đạo hỗn hợp đó đi đúng hướng, theo ý muốn. Ta thấy không khó khăn gì, nếu ta chuyên luyện tập trong vòng bảy tám năm là ta không kém người chút nào !

Yêu Nguyệt bủ môi:

- Hừ !

Bà muốn nói gì đó, nhưng chỉ hừ một tiếng thôi. Bởi bà phát hiệp ra là mình nói đã nhiều rồi.

Bà không thích nhiều lời.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Tuy ta không biết người dùng thủ pháp gì, làm cho lực đạo của đối phương chuyển hồi vào mình như vậy, song cái đó không cần thiết lắm, bởi ta hiểu điều quan trọng tối đại cho môn công của người là tìm xem chân khí của đối phương phát xuất từ địa phương nào trong người, chân khí đó sẽ hướng về đâu !

Yêu Nguyệt lại hừ một tiếng.

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Đa số người trong vũ lâm, đều có một lối phát xuất lực đạo như nhau, là do từ các huyết phụ cận đan điền, đối phó với hạng người đó, người khỏi cần tra cứu, chờ đợi, cứ tùy tiện mà xuất thủ. Chứ còn ta thì...

Chàng lại cười một lúc nữa, mới tiếp:

- Ta học võ công, không giống với bất cứ ai. Sư phó của ta, có ít nhất cũng bảy tám mươi vị, cả người cũng là một trong số đó. Võ học của ta rất hỗn tạp, cho nên nội lực không mạnh lắm. Ta nhìn nhận đó là một khuyết điểm của con nhà võ, nhưng động thủ với người, ta lại có lợi !

Yêu Nguyệt hỏi:

- Người cho rằng....

Buông ba tiếng đó, bà nín lặng, không tiếp nói nữa.

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Võ học tạp, nội lực yếu, cho nên ta xuất thủ không theo một quy củ nào, làm cho người chẳng biết nơi mô mà rờ. Thành thử, người không thi thố công phu Di Hoa Tiếp Ngọc được.

Yêu Nguyệt cười lạnh:

- Người tưởng ta không sử dụng được ?

Vừa hỏi, bà vừa vươn mười ngón tay, điểm vào hai huyết Khúc Trạch và Thiên Tuyền của chàng. Tay bà nhẹ nhàng như mó hoa, sờ liễu.

Hai huyết đó, chiêu Thủ Quyết Âm Kinh, Tiểu Linh Ngư đang đánh ra hai chiêu, lực đạo do hai nơi đó phát xuất.

Như vậy là bà tìm được phương vị phát xuất chân khí.

Bà phát nhẹ hai tay, hai lực đạo vô hình xâm nhập ngay nơi hai huyết đó trên hai cánh tay của chàng.

Tiểu Linh Ngư dù né được mười ngón tay, song không tránh khỏi hai đạo lực khí đó.

Chàng đang dốc toàn lực đánh ra hai chiêu thì cái thế tất nhiên phải đánh ngược lại chính mình.

Chiêu đánh ra mạnh thì đánh ngược lại cũng phải mạnh.

Ngờ đâu, Tiểu Linh Ngư xoay mình, đà xoay nhanh, chân vừa đảo, thân hình đã cách vị trí xa ngoài ba thước.

Chàng tránh chiêu công của Yêu Nguyệt dễ dàng.

Di Hoa Tiếp Ngọc là một tuyệt kỹ vô song, từ xưa đến nay hầu như không có ai tránh nổi.

Nhưng, đem đối phó với Tiểu Linh Ngư, nó trở nên vô dụng.

Yêu Nguyệt thâm kinh hãi, trước khi xuất thủ, bà đã tính toán kỹ lắm rồi kia mà !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Người chưa nghĩ đến nơi đến chốn đâu ! Ta cho người biết, bởi ta không phát xuất lực khí theo chiêu công, thì người còn mượn cái gì mà quật lại ta ?

Yêu Nguyệt xám mặt.

Tiểu Linh Ngư cười, tiếp:

- Ta có phát xuất khí lực, người mới thành công, biết thế nên ta chỉ đánh theo lối vũ phu, tự nhiên người thất bại. Phương pháp đó, người có cho là được lắm chăng ?

Yêu Nguyệt hừ lạnh:

- Phương pháp ngu ngốc chứ được cái gì ? Phàm đánh nhau mà không dụng lực, thì làm chi được ai ? Đánh mà không cầu thắng là ngu !

Tiểu Linh Ngư gật đầu cười hì hì:

- Phải ! Ta nhìn nhận là ngu ! Tuy nhiên, đối phó với hạng người như người, ta càng ngu càng có lợi. Hà huống, người muốn giết ta, chứ ta đâu có muốn giết người ! Ta chỉ cần là người không làm gì được ta, như vậy là đủ lắm rồi ! Ta rất mẫn nguyện.

Yêu Nguyệt cao giọng:

- Nếu ta không dùng Di Hoa Tiếp Ngọc, chẳng lẽ ta không giết được người sao ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Chính ta đang muốn xem người dùng phương pháp gì để giết ta đây !

Chàng vừa dứt lời, một đạo lực khí quật vào mặt chàng, hai tay của Yêu Nguyệt biến thành bảy tám tay, bao nhiêu tay cùng chớp chớp.

Tiểu Linh Ngư chỉ thấy toàn là chưởng ảnh, không làm sao phân biệt tay nào thực, tay nào giả.

Như vậy thì làm sao né tránh !

Chàng không tưởng nổi, một người có thủ pháp nhanh đến độ đó.

Chàng miễn cưỡng né tránh, song không tin tưởng là mình né tránh được.

Nếu muốn giết Tiểu Linh Ngư, Yêu Nguyệt chỉ cần xoay bàn tay, đánh ra chiêu lấy mạng.

Song bà chờ đợi suốt hai mươi năm dài, để thực hiện một ý đồ. Chẳng lẽ bây giờ bà lại tự tay giết chàng ? Nếu tự tay giết chàng, thì bà đã làm rồi, hai mươi năm trước.

Bà chưa muốn giết, mà chỉ quần chàng cho chàng biết tay vậy thôi.

Nhảy nhót tránh né một lúc, bỗng Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Khoan ! Ta có câu tối hậu muốn nói !

Yêu Nguyệt không muốn nghe gì, tuy nhiên bàn tay còn cách Tiểu Linh Ngư độ ba tấc, bà dừng lại, hỏi:

- Trong phút giây này, ngươi còn định giở trò gì nữa đó ?

Tiểu Linh Ngư thở dài, cười khổ:

- Trong vòng ba chiêu, ngươi có thể lấy tánh mạng ta được, như vậy ta còn giở trò gì cho phí công ?

Yêu Nguyệt bủi môi:

- Thế ngươi muốn nói gì ?

Tiểu Linh Ngư lại thở dài:

- Hiện tại thì ngươi đã biết, vô luận thế nào, ta cũng không thoát khỏi tay ngươi. Mà tuyệt nhiên cũng chẳng có ai đến giải cứu ta. Ta không có cách gì không chết nơi tay ngươi !

Yêu Nguyệt lạnh lùng:

- Đó là cái chắc rồi, còn gì nữa mà phải nói !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Như vậy, tại sao ngươi không cho ta biết điều bí mật của ngươi ?

Niềm hy vọng bốc lên, ngời trong ánh mắt, chàng có vẻ đáng thương vô cùng.

Yêu Nguyệt Cung Chủ nhìn chàng, không đáp.

Trước kia, mỗi lần Tiểu Linh Ngư đề cập đến việc đó, là bà cự tuyệt ngay.

Bây giờ, thái độ của bà có phần nào hòa dịu, mừng tượng là bà muốn đáp ứng vậy.

Tiểu Linh Ngư phấn khởi tâm tình, một niềm vui chớm hiện, chàng làm ra vẻ đáng thương hơn, cúi thấp đầu, tiếp:

- Mỗi con người, lúc sắp chết, đều có một điều thỉnh cầu tối hậu, dù cho kẻ cường đạo, sát nhân, cũng có thể nói rõ sự gì mà người sắp chết muốn nghe. Hà hướng, người cũng sắp chết luôn, bất quá chậm hơn ta ! Thì, mang cái điều bí mật đó mãi, chẳng thấy nặng lòng sao ?

Yêu Nguyệt vụt thốt:

- Người chết rồi, ta sẽ nói cho Tô Anh biết.

Tiểu Linh Ngư rung giọng:

- Chẳng lẽ... người không thể nói với ta ?

Yêu Nguyệt lắc đầu:

- Không !

Bà trở lại kiên quyết như cũ.

Thế là bà không chấp nhận một thương lượng nào nữa cả !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Người còn hung bạo hơn cường đạo ! Ta sắp chết đến nơi rồi, mà người vẫn khăng khăng chắc dạ, không đáp ứng sự thỉnh cầu của ta !

Chàng chớp mắt, rồi tiếp nhanh:

- Nếu ta thỉnh cầu người một việc khác, người có đáp ứng không ?

Yêu Nguyệt do dự một lúc:

- Tùy theo điều thỉnh cầu của người.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Ta muốn tiểu tiện, người có chấp thuận không ?

oOo

Trong tình cảnh đó, chàng yêu cầu như thế đó, thật khiến cho kẻ bàng quan dở khóc dở cười.

Mặt vốn trắng xanh, Yêu Nguyệt vừa giận vừa thẹn, mặt biến đỏ liền.

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Tiểu tiện, bất quá là một tiện ích nho nhỏ, ta yêu cầu điều đó, đâu có quá đáng gì ? Một điều rất giản đơn trong thiên hạ mà !

Yêu Nguyệt rung giọng:

- Người... chắc người muốn...

Bà giận quá, nói không nên lời.

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Vừa rồi, ta uống quá nhiều rượu, thành mắc tiểu tiện nặng, không còn dần được nữa. Nếu người không đáp ứng, ta giải quyết vấn đề ngay tại đây đó nhé !

Yêu Nguyệt quát:

- Hiện tại, ta giết người !

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Một người mang bọc đá phồng cứng lên, còn đánh đấm gì được nữa ! Nếu người thừa dịp này mà giết ta, thì đâu có vinh quang gì ! Ta không ngờ đường đường là Di Hoa Cung Chủ, người lại không dám để cho ta đi làm cái việc nho nhỏ đó ! Ta không ngờ thật vậy đó !

Yêu Nguyệt cắn răng, trừng mắt một lúc lâu, cười lạnh thốt:

- Được ! Người cứ đi ! Ta không tin người còn trò gì để giở ra với ta nữa !

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Nơi đây là tử lộ, mà ta thì không có bảy mươi hai phép biến hóa, làm sao biến ra con ruồi mà bay đi ?

Chàng vừa thốt, vừa bước đi, rồi còn lẩm nhẩm:

- Nơi đây phải có một phòng vệ sinh, ta quên hỏi Ngụy Vô Nha ! Chẳng rõ phòng vệ sinh ở chỗ nào, biết ta có tìm được không ?

Yêu Nguyệt bám theo sát, như bóng với hình. Bà hứ một tiếng, hỏi:

- Tại sao người không đến cái chỗ của người trước đây ?

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Phải đó ! Người không nhắc đến, ta cũng quên luôn. Chính ta kiến tạo ra chỗ đó, vừa rộng rãi, vừa trống trải, vào đó hẳn thoải mái lắm !

Yêu Nguyệt đi nhanh, Tiểu Linh Ngư đi theo, bà vượt lên khỏi chàng, rồi thụt lại sau, đoạn giục:

- Mau !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Mau thì mau !

Chàng vào tòa thạch thất.

Xác Ngụy Vô Nha còn đó, chừng như co rút lại, trông nhỏ đi phần nào.

Yêu Nguyệt theo chàng vào nhà, song nghĩ sao không biết, lại bước ra, rồi bảo:

- Ta không thể chờ lâu đâu nhé !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Sao người không vào luôn ? Người không sợ ta trốn đi à ?

Yêu Nguyệt Cung Chủ không nói gì.

Gian nhà chỉ có một lối ra, mà bà thì đứng tại cửa, Tiểu Linh Ngư còn trốn đi đằng nào được ?

Tiểu Linh Ngư thở dài, lẩm nhẩm:

- Thực ra, người có vào cũng chẳng sao ! Nơi đây tuy có chút hơi thú vị, song làm cái việc tiểu tiện thì còn sợ ai trông thấy ! Nếu người mắc, cứ tiểu tiện đi, đừng ngại ai dòm ngó !

Yêu Nguyệt vờ không nghe.

Trong thâm tâm, bà tức suýt chết được.

Một lúc sau, có tiếng xè xè vang lên nho nhỏ ! Thình âm đó, đáng sợ cho Yêu Nguyệt lắm ! Sợ vì liên tưởng, sợ vì bà là một thánh nữ mà !

Mặt bà đỏ lên, bà đưa hai tay áp sát lỗ tai, cũng may là cái việc tiểu tiện không đòi hỏi thời gian dài lên, bà cố nhẫn nại một lúc là mọi việc sẽ qua !

Ngờ đâu, bà chờ hơn nửa ngày, cái thình âm đó vẫn còn vang, đều đều.

Rồi bà cố kiên nhẫn đợi.

Thình âm đó vẫn còn vang, mừng tượng sẽ vang mãi mãi, không ngừng bao giờ.

Yêu Nguyệt vừa bực bội, vừa lấy làm kỳ.

Tuy bình sanh, chưa tiếp cận một nam nhân, bà chưa hiểu gì về nam nhân, song ít nhất bà cũng biết dù cho nam hay nữ, không có ai nhiều nước tiểu đến nỗi phải tiểu tiện lâu nửa ngày như vậy.

Bà gọi gấp:

- Tiểu Linh Ngư ! Tại sao người không đi ra ?

Tiếng xè xè vẫn vang, không có người đáp lại.

Dù biết là Tiểu Linh Ngư không đường tẩu thoát, Yêu Nguyệt cũng kinh hãi như thường.

Bà gọi liên tiếp mấy lượt nữa.

Vẫn không có tiếng đáp.

Bà thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ tiểu quỷ đó tìm được một lối thoát ? Hẳn biết có lối thoát tại đó, nên dàn cảnh trước như vậy sao ?

Bà rung người lên, bất chấp mọi điều, chạy bay vào.

oOo

Vẫn còn tiếng xè xè.

Vì có bức tường chắn ngang, Yêu Nguyệt không làm sao trông thấy được Tiểu Linh Ngư còn đó hay đã biến mất rồi.

Muốn thấy, tất phải vào tận chỗ, chỗ phóng uest, phóng tiểu tiện !

Vào đến nơi, bà vung tay, tung ra một đạo chân khí.

Một tiếng ầm vang lên, bức tường bằng đá vụn do Tiểu Linh Ngư chông chất trước đó, ngã xuống.

Bên trong, không có Tiểu Linh Ngư !

Chỉ có mấy bình rượu, do ai đó dùng giầy vải cột chùm, từ bên trên lỗ thông hơi thòng xuống. Giầy vải buồng nửa vời, đáy bình bị đục thủng.

Rượu trong bình chảy vào cổ quan tài, chính rượu đó gây thành tiếng xè xè.

Hiện tại, tiếng xè xè vẫn còn.

Thì ra, Tiểu Linh Ngư còn đứng sau cánh cửa. Thừa lúc Yêu Nguyệt nhìn chùm bình rượu sững sờ, chàng lách mình ra ngoài.

Đến lúc Yêu Nguyệt phát hiện ra chàng, thì chàng đã ra bên ngoài rồi.

Khi Yêu Nguyệt dậm chân định nhảy vọt theo chàng, thì cánh cửa đóng lại êm ái.

Cửa đóng, ngăn tiếng cười của Tiểu Linh Ngư từ bên ngoài vọng vào.

Yêu Nguyệt chết sững.

Bình sanh, bất cứ trong trường hợp nguy cấp nào, bà cũng không hề kêu hoảng lên, hoặc van cầu ai một điều gì.

Bây giờ, bà quên mất điều đó, gọi to:

- Tiểu Linh Ngư ! Nhờ người mở cửa ra ! Mở cho ta đi ra với !

Một lúc lâu, Tiểu Linh Ngư từ bên trên lỗ hổng cười vọng xuống.

Dứt tràng cười, chàng hỏi:

- Cho người đi ra ? Chẳng lẽ ta mở cửa cho người đi ra để người giết ta ?

Yêu Nguyệt cắn môi.

Một phút sau, bà áp úng:

- Ta... ta đáp ứng là... không giết người !

Không bao giờ bà chịu hạ mình nhân nhượng ai như vậy.

Bà thấy rõ là mình bị nhốt trong cái chum, bởi gian nhà này không khác một cái chum, miệng chum bị bít kín rồi.

Bà không còn một điểm nhỏ hy vọng sống sót. Bởi, muốn sống sót, cần phải ly khai nơi này. Ra khỏi gian nhà rồi, bà còn phải tìm cách ra khỏi sơn động nữa !

Bà bị giam hai vòng, như vậy thì chết là cái chắc.

Trừ ra Tiểu Linh Ngư chịu làm cho bà một cái gì, chẳng hạn mở cửa ! Ra khỏi nơi này, là thoát chết được nửa phần.

Cho nên, bà không ngần ngại van cầu Tiểu Linh Ngư.

Hướng chi, bà không muốn chết bên cạnh Ngụy Vô Nha, không muốn chết trước mặt Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Dù người đáp ứng là không giết ta, ta cũng không mở cửa cho người ra. Chỉ vì người không muốn giết ta, ta lại muốn giết người. Người đừng quên là ta có mối cừu hận rất lớn đối với người !

Yêu Nguyệt giật mình, không còn nói gì được.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Người nên hiểu, đáng lý ra người không nên để cho ta và Tô Anh nói với nhau những câu cuối cùng.

Yêu Nguyệt định lờ đi, song vẫn hỏi:

- Tại sao ?

- o O o -